

ΕΤΟΣ 59οv

3 Ιουλίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 27 (3031)

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ

Όμιλεῖ ὁ σοφός Ἀπόστολος γιὰ τὴν «ἐν Κυρίῳ» καύκηση πού χαρακτηρίζει τὸ χριστιανό στis περιόδους τῶν θλίψεων καὶ τῶν δοκιμασιῶν, γιὰ τὴ χαρὰ πού γεννᾷ ἡ αἴσθησις ὅτι βιώνει ἐκεῖνο πού ὁ Θεός ἐπιτρέπει. Αὐτό καὶ μόνο γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού πιστεύει στὸν Χριστό εἶναι ἀρκετό ὥστε νὰ μὴν ἀφήνει τὸν ἑαυτό του νὰ βυθίζεται στὸ βαθύ πειρασμό τῆς στενοχώριας καὶ τῆς θλίψης.

Ἡ κοσμικὴ ἀντίληψη βεβαίως «περὶ ἄλλα τυρβάζεται» καὶ ἄλλα ἐπιβάλλει· φρονεῖ ἀφρόνως ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού δέν βρίσκεται στὴν παρούσα ζωὴ σέ συνεχὴ καὶ μόνιμη ικανοποίηση τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν του, τότε εἶναι ἄνθρωπος δυστυχῆς, ἀποτυχημένος. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ὅμως ἔχει ἄλλο κριτήριο· σκέπτεται, ζεῖ, ἀποφασίζει καὶ κινεῖται σύμφωνα ὄχι μὲ ὅσα τοῦ ἐπιβάλλουν οἱ αἰσθήσεις του, ἀλλὰ μὲ ὅσα μὲ τὴ χάρις τοῦ Θεοῦ καλλιιεργεῖ κατὰ τὴν ἐργασία τοῦ καθ' ὁμοίωσιν. Γέννημα τῆς θλίψης γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού πιστεύει εἶναι ἡ δοκιμασία· «ὡς χρυσός ἐν κωνευτηρίῳ» δοκιμάζονται οἱ ἐκλεκτοὶ κατὰ τὴ Σοφία Σολομώντος (3,6) ὅπως δηλαδὴ τὸ χρυσάφι πού ὅταν ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν ὑψικάμινο εἶναι ἀκόμη πιὸ λαμπρό, ἀκόμη πιὸ καθαρὸ. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς πιστοὺς ἄνθρώπους, τῶν ὁποίων οἱ καρδιές καὶ τὰ χαρίσματα λάμπουν σάν χρυσάφι «κεκαθαρισμένον ἐπταπλασίως»· ὁ Θεός τοὺς χορηγεῖ τὴ δυνατότητα νὰ σφυρηλατήσουν ἀκόμη πιὸ ἐπιτυχημένα, πιὸ εὐεργετικά, πιὸ σωστικά, τὴν ἴδια τους τὴν πίστη, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναμετρηθοῦν μὲ τὸν ἑαυτό τους ἐλέγχοντάς τον κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τῆς δοκιμασίας.

Μιά διαφορετικὴ ἐλπίδα

Καὶ μετὰ; Πῶς μπορεῖ νὰ ἐξέλθει ὁ χριστιανὸς νικητὴς ἀπὸ τὴ δοκιμασία; Μὰ ἀκριβῶς ἐξαιτίας τῆς ἐπιγενομένης θλίψης καὶ χάρις σέ αὐτὴ, μάταιη, ἤδη ἔχει γεννηθεῖ ἐντὸς του ἡ ἐλπίδα· ὄχι ἐλπίδα κοσμικὴ, ψεύτικη, κίβδηλη καὶ ἀνώφε-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ε' 1-10)

Ἡ συμφιλίωση μέ τόν Θεό

Ἄδελφοί, δικαιοθέντες ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρός τόν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καί τήν προσαγωγήν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τήν χάριν ταύτην ἐν ἣ ἐστήκαμεν, καί κανχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Οὐ μόνον δέ, ἀλλά καί κανχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονήν κατεργάζεται, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμήν, ἡ δέ δοκιμή ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν. Ἔτι γάρ Χριστός ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρόν ὑπέρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. Μόλις γάρ ὑπέρ δικαίον τις ἀποθάνειται· ὑπέρ γάρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καί τολμᾷ ἀποθανεῖν. Συνίστησι δέ τήν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπέρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλῶ οὖν μᾶλλον δικαιοθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπό τῆς ὀργῆς. Εἰ γάρ ἐχθροί ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

ἦν, ἀλλήλα ἐλπίδα ζωντανή, αὐθεντική, τῆς ὁποίας κορηγός καί σωτήρας εἶναι ὁ Χριστός. Γι' αὐτό ἡ ἐλπίδα αὐτή καταλαμβάνει τήν ψυχή τοῦ αγωνιστῆ, δέν ἀπογοπεύει, δέν ἀποκαρδιώνει, «ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν». Αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔγινε αἰτία καί κορηγός τῆς σωτηρίας γιά τό ἀνθρώπινο γένος μέσα ἀπό τή θυσία τοῦ Χριστοῦ· δέν πρόκειται λοιπόν γιά ἀγάπη ἀνέξοδη, θεωρητική, ἀλλήλα γιά ἀγάπη θυσιαστική· ἄς μήν ξεχνᾶμε ὅτι «συνίστησι τήν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπέρ ἡμῶν ἀπέθανε».

Ἐμεῖς, ὀλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος, εἶχαμε γυρίσει τήν πλάτη στόν Θεό διὰ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, πέφτοντας στή θάλασσα τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, ἀναζητώντας ἀλλότριους θεούς καί ὀμιχλώδεις παραδείσους· σέ αὐτή μας τήν ἀγνωμοσύνη ὁ Θεός ἀπάντησε μέ τήν ἀπόλυτη ἀγάπη του, μέ τή σάρκωση, τή θυσία, τό Σταυρό καί τήν Ἀνάσταση τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ του. Καί ἔτσι, μέσα σέ αὐτό τό ἀπαράμιλλο καί πρωτόφαντο στά ἀνθρώπινα μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης του, ἔγινε ἡ συμφιλίωση τῶν σχέσεών μας μέ Ἐκεῖνον, παρόλο πού ἔμεῖς εἶχαμε ἀποδειχθεῖ τόσο ἐχθρικοί ἀπέναντί του.

Ἐκτοτε διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος εἰσερχόμαστε στό ἁγιαστικό κλῆμα τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας· ἡ κολυμβήθρα γίνεται τάφος τοῦ παιδιοῦ ἀνθρώπου, ἀλλήλα καί λουτήρας ἁμαρτιῶν καί μήτρα μέσα ἀπό τήν ὁποία ἀναγεννώμαστε πνευματικά. Μέ τό ἱερό Χρίσμα λαμβάνουμε τά χαρίσματα, τήν πανοπλία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, στόν ἀγώνα γιά τή θέωσή μας· παίρνομε

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ ἐδικαιωθήκαμε διὰ τῆς πίστεως, ἔχομεν εἰρήνην μέ τόν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἔχομεν διὰ τῆς πίστεως καί τήν εἴσοδον εἰς τήν χάριν αὐτήν, εἰς τήν ὁποίαν στεκόμεθα, καί καυχώμεθα διὰ τήν ἐλπίδα μας εἰς τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλά καυχώμεθα καί διὰ τās θλίψεις, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἡ θλίψις παράγει ὑπομονήν, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμασμένον χαρακῆρα, ὁ δέ δοκιμασμένος χαρακῆρ ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς δέν ντροπιάζει, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι χυμένη στίς καρδιές μας διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου πού μᾶς ἐδόθηκε. Διότι ὅταν ἐμεῖς εἴμεθα ἀκόμη ἀδύνατοι, ὁ Χριστός ἐπέθανε κατά τόν ὠρισμένον καιρόν ὑπέρ τῶν ἀσεβῶν. Διότι μετὰ δυσκολίας θά πεθάνῃ κανεῖς δι' ἓνα δίκαιον· διὰ τόν ἀγαθόν ἴσως νά τολμήσῃ κανεῖς νά πεθάνῃ. Ὁ Θεός ὁμως ἀποδεικνύει τήν ἀγάπην του σ' ἐμᾶς μέ τό ὅτι, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμεθα ἀκόμη ἁμαρτωλοί, ὁ Χριστός ἐπέθανε γιά μᾶς. Πολύ περισσότερο λοιπόν ἀφοῦ ἐδικαιωθήκαμε τώρα διὰ τοῦ αἵματός του, θά σωθοῦμε δι' αὐτοῦ ἀπό τήν ὀργήν. Διότι ἐάν, ὅταν εἴμεθα ἐχθροί, συμφιλιωθήκαμε μέ τόν Θεόν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ του, πολύ περισσότερο, ἀφοῦ συμφιλιωθήκαμε, θά σωθοῦμε διὰ τῆς ζωῆς του.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Αντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ὁμως ζωή μέ τή συμμετοχή μας στό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, στή θεία Εὐχαριστία, πού εἶναι ἡ ὄντως Ζωή.

Χριστός, τά πάντα

Βλέπουμε λοιπόν, ἀδελφοί μου, ὅτι ἡ ἐξάρτησή μας ἀπό τόν Χριστό εἶναι ἡ αἰτία, τό ἐχέγγυο καί ἡ σφραγίδα τῆς ὑπαρξῆς μας. Ἐκεῖνος μόνο, «δι' οὗ καί τήν προσαγωγήν ἐσχίκαμεν τῇ πίστει» σύμφωνα μέ τό λόγον τοῦ Παύλου, ἀλλήλα πρωτίστως σύμφωνα μέ τό καθημερινό προσωπικό βίωμα ὀλων μας, μᾶς γνωρίζει τόν Θεό καί Πατέρα, ἀλλήλα καί μᾶς χάρισε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του ἀπλώνοντας τά χέρια του στό Σταυρό. Ἐκτοτε, ἂν πιστεύουμε πραγματικά καί ἐνσυνείδητα, ὁμολογοῦμε ὅτι ὁ σταυρός εἶναι γνώρισμα τῆς ζωῆς μας, ὅτι τό πολίτευμά μας εἶναι σταυρικό. Γιά τό λόγο αὐτό ὑπομένουμε τή θλίψιν καί τή δοκιμασία μέ καύκησιν, καύκησιν πνευματική ὡς γεγονός ἐσωτερικό, τό ὁποῖο κατεργάζεται τήν ἐλπίδα καί μᾶς γεμίζει μέ θάρρος· θάρρος πού ἐνισχύεται ὅσο ἀτενίζουμε τήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀναπηλώνοντας μέ οὐράνιο καί μεταμορφωτικό φῶς τή ζωφερή ζωή μας.

Ἀρχιμ. Α. Α.

3 Ἰουλίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Υακίνθου μάρτυρος († 108). Ἀνατολίου Κων/πόλεως († 458), Θεοδότῃς μάρτυρος († 712), Γερασίμου τοῦ νέου ὁσιομάρτυρος τοῦ ἐκ Μεγάλου Χωρίου Εὐρυτανίας († 1812).

Ἦχος: β΄ – Ἑωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. ε΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ζ΄ 22-33.

Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 10 Ἰουλίου, Δ΄ Μαθαίου.

Απόστολος: Ρωμ. ζ΄ 18-33 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ν΄ 5-13.

Η ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Εἰσαγωγή στήν ἀσκητική παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

JEAN CLAUDE LARCHET, μετάφραση Χ. Κούλα

Τόμ. Α΄ καί Β΄, Σχήμα 14x21, σελ. 656 ἕκαστος

Μέ εὐληπτο τρόπο ὁ συγγραφέας - καθηγητής ἀντιδιαστέλλει στή θεολογική σκέψη τῆς Δύσεως, πού ἐρμηνεύει τό ἀπολυτρωτικό ἔργο Χριστοῦ μέ δικανικούς ὅρους, τήν εὐρύτερη πατερική παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπου ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι λυτρωτής τοῦ ἀνθρώπου μέ τή δικανική ἔννοια τῆς ἐξαγορᾶς τῆς ἀμαρτίας. Οἱ ὅροι λυτρωτής καί Σωτήρας ταυτίζονται· καί τό ρῆμα «σώζω» σημαίνει καί «θεραπεύω». Γι' αὐτό οἱ Πατέρες ἀπό τόν Α΄ αἰ. ἀπέδωσαν στόν Χριστό τό προσωνύμιο ἱατρός «τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων», θεραπεύων σέ κάθε βαπτιζόμενο τήν ἀσθενόουσα ἀνθρώπινη φύση του.

Οἱ ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας προσφέρουν αὐτή τήν πολυσέλιδη ἔκδοση, σέ δύο τόμους συνολικά, ἐπισημαίνοντας τό γεγονός ὅτι κάθε χριστιανός, γιά νά οἰκειοποιηθεῖ τή θεία χάρη, ὀφείλει προηγουμένως νά ἀσκηθεῖ διάγοντας αὐθεντική πνευματική ζωή. Ἡ ἐκκλησιαστική ἀσκησιολογία εἶναι τό μέσο θεραπείας τῆς νοσοῦσας ἀνθρώπινης φύσης καί ἐπιστροφῆς στήν προπρωτική μακαριότητα.

Ὁ συγγραφέας ἀναλύει ἐκτενῶς τήν ὀρθόδοξη θεώρηση τῆς ἀσκήσεως ὡς διαδικασίας θεραπείας τῆς ἀνθρώπινης φύσης καί ἀποκαταστάσεως τῆς στήν προπρωτική κατάσταση, σπριζόμενος πάντοτε στήν ἀγιοπατερική παράδοση. Στόν Β΄ τόμο πραγματεύεται διεξοδικά ἔξι ἐπιμέρους ἐνότητες: τήν ὑγιή προπρωτική κατάσταση τῆς ἀνθρώπινης φύσης, τήν παθογένεση καί σημειολογία τῶν πνευματικῶν νοσημάτων, τόν θεραπευτικό ρόλο τῶν ἐκκλησιαστικῶν μυστηρίων, τήν πρακτική θεραπευτική τῶν παθῶν, τήν κατανίκηση αὐτῶν καί, τέλος, τούς καρπούς τῆς ἀνακτηθείσας ὑγείας τῆς ἀνθρώπινης φύσης.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῃς - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
